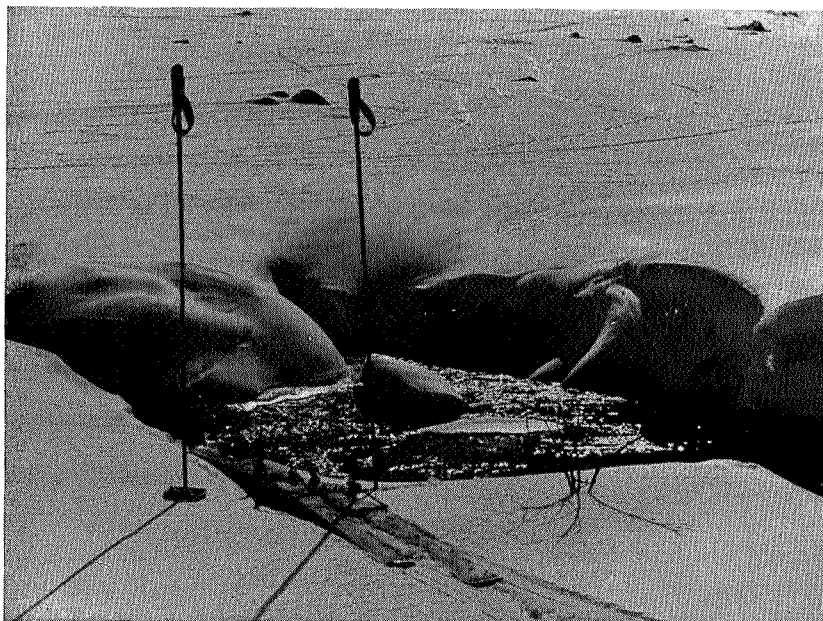

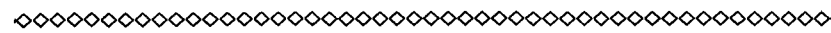
i pakt med naturen og har fornemmet så meget naturglede. For det tredje er det vederkvegende i våre dager å oppdage at for en 15 åring finnes det dog andre fornøyer enn rock, radio, film, scooter etc.

På neste side finner vi 15-åringen *Dagfinn Rians* sommerfor-
nøyer — slik han drømte om dem ved eksamensbordet som-
meren 1957:

Rast ved kulpen

Kjell Hamar

FORTELL OM DE SOMMER- FORNØYELSER DU SETTER MEST PRIS PÅ

Av Dagfinn Rian

Helt fra jeg var ganske liten, kan jeg huske at far hver vår har spurt oss hvor vi helst ville tilbringe sommerferien, og svaret har alltid vært det samme: «Ved Grønsjøen!» Hendte det så at far eller mor likevel kunne foreslå et annet sted, var det aktuelle spørsmål straks dette: «Går det an å fiske der? Kan vi ro? Finnes det setrer i nærheten?»

Slik lød spørsmålet i år også, for ingen av oss guttene kan lenger tenke oss en sommer uten sprudlende fjellberker, mørke, tause skoger og værslitte seterbuer på grønne voller utover de grå heiene.

Her kan vi gå lange turer over fjell og myr, bli kjent med naturen og samle nye krefter til slitet og maset i en trist og larmende by. Ikke noe kan vel gi slik sjelebot som det å stå oppe i lia og se på at solstrålene bryter over de kanskje enda snødekte fjella i øst. Det er som et nytt pust av liv sitrer gjennom en når en ser det rødgyrne skjæret over myrer og blålige fjell, og når et flam-mende fargespill danser over blinkende fjellvatn innover vidda.

Når morgenbrisen litt senere stryker lett og sval over værharde fjell og doggvåte setervoller, da treffer du oss nede på bredden av et vatn. Her kan en stå i timevis og la sluken suse ut over blinkende småkrusninger, mens bølgene med en sakte, litt vemodig melodi

skulper mot småsteinene på strandbredden. Stille og glidende, men sprudlende fulle av liv presser de seg mellom steinene, hopper høgt opp og kastes ned igjen mens de knuses og blir til glitrende perler bortover svaberget.

Mens frostrøyken enda siver kald over myrene, tar fugleleiken til oppe i åsen. Det er som hver muskel i kroppen din skjelver av fryd når du ligger flatklemt i lynget mens du stadig åler deg nærmere og nærmere den spillende fuglen. Men vær stille! I begynnelsen av leiken er den enda så vår at du lett kan skremme den. En kvist knekker, og det er som et pust av noe kaldt går gjennom skogen når den tunge fuglen med butte vingslag braser vekk mellom granene.

Men nå må du snart til å tenke på å få opp garna. Du drar inn sluken for siste gang den morgenen, samlar sammen fisken og begir deg frisk og opplagt på veg tilbake til hytta ved Storatnet. Du hopper over en grå, halvt nedfallen skigard og tar vegen rett over ei duvende eng av tjukt fjellgras hvor doggen skaper millioner av glitrende perler i solskinnet. Men der du har gått, blir det ei lang, grønn stripe i graset, ikke før etter neste doggfall vil den igjen glitre som et eventyrslott.

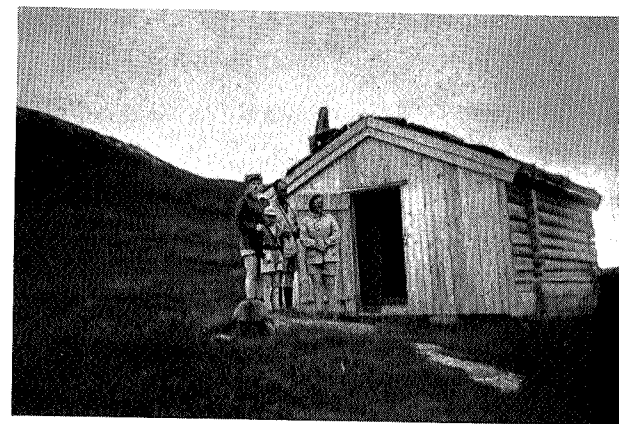
Nede ved sjøen skyver du båten varsomt ut og ror med lette åretak ut på den speilblanke flata, brisen har forlengst lagt seg. Borte i sundet plasker det iltert i vassflata. Det står fisk i garnet! Jo, livet er frydefullt!

Mens kåte raut og skranglende bjeller forteller at nå slippes buskapen ut fra setra, sitter du i fjæra og gjør opp den fisken du har fått. Du har vært heldig, det er nok ikke hver morgen at du har med deg noe som er verdig til å legges i steikepanna når du kommer heim. Fornøyd slenger du de sleipe fiskeinnvollene langt utover vassflata, så det plasker iltert i småbølgene. Helst burde du vel ha gravd innvollene ned, men hvem orker det? Litt må det jo bli igjen til lom og mase også.

Utpå dagen går du tur. Går over myrer og heier, gjennom skoger og lier, over åser og fjell. Du vasser grunne vikar og skummende fjellbekker, klatrer ossider og sklir bergrabber, lærer naturen å kjenne.

Høgt oppe i ei bergside ligger et fjellvåkreir. Ivrig og opplagt gir du deg i kast med fjellsida for å nå opp. Fingrene klorer seg fast i revner og røtter, i hyller og framspring. Pustende og pesende blir du stående oppe i fjellsida mens svetten driver av deg. Stolt skuer du utover fjell og myrer, daler og fjorder. Ja, langt mot vest kan du endatil skimte havet. Dette riket er ditt! Her er du konge! Ingen kan nekte deg å være det.

Eller kanskje det er noen som kan likevel, for høgt over deg lyder et skrik. «Pluii!» skriker det. «Pluii! Pluii!» Det er fjellvåken. Mon det betyr at den krever retten av deg? Å nei, selv om den er en rovfugl, så skriker den ikke etter makt, men liksom mennesket skriker for fred og trygghet i verden, skriker den for stillhet, trygghet og fred i fjellriket.

Ramsjøhytta

Rønsberg